

מפגש עמותת 'ענבר'. אנשים מיוחדים בכל המובנים

דייט בחשיכה

להיות היכרות עם בן המין השני. דייט בחשיכה, אבל במציאות.

קול מהרמקול קטע את ניסיון השדכנות שלי וקואוצ'ר, שבמהירות התברר לי שהוא עיוור מלידה, התחיל לדבר. הוא סיפר שהוא נשוי ושיש לו ילד, דיבר על כך שהאדם הייב לאהוב את עצמו ולהיות בטוח במי שהוא. ביקש מהחברה לציין את חסרונותיהם בסוף הרשימה ולא בתחילתה. "את זה", הוא הסביר. "לימדה אותי אשתי, שגם היא מונבלת בראייתה, אבל רק בעין אחת" (את המונבלות של אשתו הוא גילה רק אחרי הרבה זמן של היכרות. שאם לא כך, הסביר, לא היה מסכים לצאת איתה. הכול, רק לא עיוורת, זה היה המספוט שאמר לכל מי שרצה להכיר לו). "אל תיתנו למנבלה להיות הכוונת שלכם", סיכם ופתח את הדיון לשאלות שהעלו הרבה כאב. הצעירים היפים שיטבו במעגל הגדול סיפרו על אכזבות, על רצון לקשר עם בן זוג 'גדול' שלא מתממש ושוב השאלה - מה לגלות מראש ומה להסתיר. מה הוגן ומה לא.

ישבתי שם וחשבתי על עצמי, על

הדייטים שלי. על מי שמונבל באמת ומי שרווח חופשייה. חשבתי על הדייטים שלהם, והבנתי: אצלם דייט הוא לא מפגש שקובעים בטלפון בדיסקרטיות, אלא משהו שמצריך הסעה מיוחדת ומקום ספציפי ונגיש. לפעמים אפילו הדייט עצמו הוא לא בשניים, אלא בשלושה או בארבעה. כשמבוררים על הדייט המיועד לא בודקים מבנה גוף ונובה אלא יכולת ללכת, או לדבר, או לשמוע. או ללדת. כלום לא ברור, ובכל זאת הם הגיעו לשם, וביצעו, בגלל הלב שפועם, בגלל הכמיהה שאין לה דיים או רגליים או אפילו כיסא לשבת עליו. בגלל האהבה, שעוד תבוא. אי אפשר שלא.

עמותת 'ענבר': <https://sites.google.com/site/ענבר/> ■ /inbargroup

לפני כמה ימים קיבלתי מייל מיוחד:

"דרושים מתנדבים לערב המיועד לפנויים-פנויות בעלי מוגבלויות". כמעט מחקתי את המייל ההוא, אבל שורה אחת צדה את עיניי ולא הרפתה. "עמותת ענבר החלה מרעיון של אדם אחד", קראתי והחלטתי לבדוק מיהו אותו האיש, הרב שאול ענברי. באחד מערבי החנוכה, כשהגעתי למקום וראיתי את האיש האחד שהגה את הרעיון, הבנתי שהקלישאה בדבר "ניצחון הרוח" הופכת לנגד עיניי למציאות של ממש. הוא הגיע, ואחריו אשתו, אותה הכיר בערב כזה, אמר שלום ותודה והסתובב במקום בין עשרות האנשים. "מתנדבת חדשה?" שאלה אותי אישה עם חיוך רחב. "כן", עניתי וביקשתי שתדריך אותי מה לעשות. "תסתובבי בין כולם", הסבירה. "תחייכי ותשאלי אם הם זקוקים למשהו"...

עוד לא הספיקה לסיים את המשפט ואל המקום התקרב בחור (חמוד!) עם כלב נחייה. האישה אחזה בו ועזרה לו להתיישב על הכיסא.

במהירות התמלא האולם בכיסאות

גלגלים, הליכוניס וקביים. התברר שכולם כאן מכירים את כולם ושהמפגשים האלו מתקיימים אחת לחודש כבר שלוש שנים. עמדתי בפניה, עד שבחורה נמרצת על כיסא ממונע התקרבה אליי והתחילה לדבר. תוך כמה דקות כבר לא ראיתי מולי אישה שלא יכולה ללכת אלא סטודנטית לתואר שני ששוכרת דירה, ושיש לה הרבה דברים חכמים להגיד לי על הבחור שאני יוצאת איתו. לידנו עבר הבחור עם הכלב הענק. 'חמוד, לא?' סימנתי לה והיא הנהנה. החלטתי לעבור לעמדת השדכנית והלכתי אליו. "מה אתה אומר עליה?" הצבעתי על הסטודנטית החמודה. לקח לי כמה שניות להבין שהוא לא רואה על מי אני מדברת ועוד רגע לעכל כמה פנימית ואמיתית יכולה בעצם

הם לא חבררים מראש פרטים על מבנה הגוף והגובה אלא האם הדייט מסוגל ללכת, או לדבר או לראות. ובכל זאת, גם הם מחפשים אהבה אפרת לביא